

terwijl de lamp den heelen nacht brandde in de werkkamer van het Witte Huis te Washington — toen zij eenmaal verschenen was, bleek zij in niets zóó duidelijk te zijn als in de half uitgesproken bedoeling om de beslissing uit zijn handen over te geven in die van het Congres. De Boodschap bevatte naar behooren verwijtingen aan Spanje; zij wees op de ellende der Cubanen en op het materieele nadeel, voor de Unie voortspuitend uit den voortdurenden strijd op het nabijgelegen eiland; zij bevatte in hun halfheid insinuerende zinnen, aan de conclusiën van het Amerikaansche *Maine*-rapport ontleend; maar haar doel en haar strekking was: dat het Congres het nu maar moest weten en dat de President zou gehoorzamen.

De President der Vereenigde Staten heeft een zeer groote macht, niet zoozeer voortvloeiend uit de constitutie (die hem b. v. het, constitutioneelen koningen gewoonlijk toegekend, recht van oorlogsverklaring niet verleent) als wel uit zijn positie van eenig verantwoordelijk ambtenaar en aan de gewoonte die zich langzamerhand gevormd heeft onder den invloed der vele groote mannen, achtereenvolgens tot dat hoogste staatsambt geroepen. Niet ten onrechte, hoewel de vergelijking oppervlakkig was, trok de Fransche *Temps* een parallel tusschen de oorlogszuchtige Boodschap, tegen Engeland gericht, die president Cleveland in December 1895 in het licht zond en de halfslachtige Boodschap van president Mac Kinley in Maart 1898. In het eerste geval greep Cleveland door zijnforsch optreden al de draden der Venezolaansche quaestie in zijn eigen hand bijeen en voorkwam den oorlog. In het laatste gaf Mac Kinley ze alle uit de hand en riep den oorlog te voorschijn.

Het Huis van Afgevaardigden en de Senaat antwoordden beiden op de boodschap van Mac Kinley door resoluties aan te nemen, maar beider bedoeling was thans tot overeenstemming te komen nopens een *joint resolution*, welke den President den wil des volks zou dicteeren. In den Senaat behaalden de Democraten een politiek succes, door met de hulp van elf Republikeinen het *joint resolution* tot erkenning der Cubaansche republiek er door te drijven. Er vielen te hooren en de opstandelingen, wien men hulp wilde verleenen, kregen te hooren dat hun leiders veel van opera-helden weg hadden, iets wat misschien achteraf zal blijken de Amerikaansche krijgskans geen goed gedaan te hebben. Aan die erkenning wilde de Kamer niet en een *conference committee* tusschen de beide Huizen beraadslaagde vele uren over de aan te nemen gezamenlijke motie, totdat de Senaat, vrij vlug, toegaf en zijn motie, behalve de erkenning, tot *joint resolution* verheven zag. Daar deze motie, door den President onderteekend, door Spanje als reden beschouwd werd om de diplomatieke betrekkingen af te breken en feitelijk met de eigenlijke oorlogsverklaring gelijkstaat, neem ik haar hier geheel over. Zij luidt:

„Aangezien de verfoeilijke toestand die nu langer dan drie jaar op het eiland Cuba bestaat, zoo dicht bij onze eigen kusten, het zedelijk gevoel van het volk der Vereenigde Staten zwaar getroffen heeft, een schandvlek is voor de christelijke beschaving, en zijn toppunt bereikt heeft in de vernietiging van een Amerikaansch oorlogschip met 226 officieren en manschappen, terwijl het